

ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΗΚΑΝ 59 χρόνια από τη νίκη του ελληνικού στρατού στο Βίτσι και Γράμμο, με τη συντριβή του «Συμμοριτισμού», που τότε δεινά άφησε στην Ελλάδα πατρίδα μας. Οι μεγάλης κλίμακας πολεμικές επιχειρήσεις ολοκληρώθηκαν στα τέλη Αυγούστου του 1949 με την κατάληψη του Γράμμου. Τώρα θα μου πείτε, τι τα θέλουμε και τα ανακατεύουμε αυτά, αφού έχει επέλθει «εθνική συμφιλίωση»; Δυστυχώς όποια και αν είναι η στάση μας σήμερα, είναι γεγονός ότι ο Εμφύλιος μας επικαθορίζει και τα απόνερά του έχουν φτάσει και μέχρι τη μακρινή Αυστραλία. Είτε το θέλουμε είτε όχι, ο όπου Γης Ελληνισμός βρίσκεται ακόμα εμποτισμένος στις αντιφάσεις που μορφοποιήθηκαν μέσα από τις εμφύλιες συγκρούσεις. Βουβά και ανομολόγητα, ως ελληνικό έθνος είμαστε ακόμα ένα έθνος που βγήκε από τον Εμφύλιο. Και η συμβολική της «εθνικής συμφιλίωσης», που είναι και η προϋπόθεση μιας σταθερής δημοκρατικής πορείας δεν μπορεί να ολοκληρωθεί μέσα από τη λήθη. Υπάρχει πάντα ο κίνδυνος μιας ανεξέλεγκτης «επιστροφής του απωθημένου» που μπορεί να δυναμιτίσει την ανακουφιστική αφασία του παρόντος με τους πλάγιους και πανούργους δρόμους που γνωρίζει μόνο η ιστορία. Χρειάζεται λοιπόν περισσότερη μνήμη, περισσότερος λόγος, ακόμα ίσως και περισσότερη ειρωνεία. Η σιωπή δεν είναι χρυσός, αλλά υδράργυρος. Και σαν χυθεί μέσα στο ευήκοο αφτί μας, πεθαίνουμε.

ΕΞΑΛΛΟΥ ποιος πόλεμος, ποια σκλαβιά, ποιος λιμός, είναι πιο φρι-

Απόψεις

Γράφει η Δέσποινα Μπαχά

Επέτειος της Συμφοράς

κιαστικοί από αυτόν τον εξολοθρευμό αδερφού από αδερφό για να ξεχαστεί; Όλη η Ελλάδα πλήρωσε με αίμα την εποχή εκείνη. Σχεδόν δεν νομίζω ότι υπάρχει σπίτι που να μην έκλαψε έναν σκοτωμένο, έναν τραυματισμένο, έναν χαμένο, ή έναν σφαγμένο. Ας αφήσουμε τα χαμένα νοικοκυριά, τα αρπαγμένα ζώα και πόσα άλλα δεινά. Ο Εμφύλιος δεν είναι μόνο πολιτική, κόμματα και ηγεσίες. Είναι η χειρότερη μορφή σύγκρουσης που μπορεί να γνωρίσει το ανθρώπινο γένος. Όχι επειδή διεκπεραιώνεται με περισσότερη ή λιγότερη βία και βαρβαρότητα, αλλά επειδή διαπερνά και διαρρηγνύει τις πιο στοιχειώδεις μορφές της κοινωνικής συνύπαρξης, το χωριό, τη γειτονιά, την οικογένεια. Γι' αυτό το λόγο, το αίμα και οι μνήμες του αίματος παραμένουν ανεξίτηλα χαραγμένες στη διαδρομή των επιζώντων. Πως μπορεί λοιπόν να ξεχαστεί ο Εμφύλιος, όταν από αυτόν τον αλληλοχάλασμό η «Ψωροκόσταινα», που το '40 είχε υψωθεί σε μοναδικό

παγκόσμιο σύμβολο του αγώνα για την ελευθερία, γινόταν πάλι «παλιόψαθα των εθνών» και οικτιρισμός της Οικουμένης;

ΔΥΣΤΥΧΩΣ, τούτη η λιανή πατρίδα μας, που μόνη είχε ορθωθεί απέναντι στο ρεσάλτο του διπλού φασισμού και είχε δώσει την πρώτη νίκη και ελπίδα στο συμμαχικό αγώνα, τούτη η χώρα που είχε μαρτυρήσει, ματώσει, ρημαχτεί, αποσκελετωθεί, πεινάσει, αποδεκατιστεί, αλλά και αντισταθεί όσο καμιά άλλη στην τριπλή κατοχή, βρέθηκε να πολαμάει τον εαυτό της, διχασμένη, κομματιασμένη, να βυθίζεται σε καινούργια αίματα, καινούργιους αφανισμούς, μα από τα δικά της τώρα χέρια, από τα δικά της «αναστήματα». Όπως και αν ονομάστηκε από τις δυο πλευρές εκείνη η σύρραξη «ηρωική» ή «προδοτική», «εθνική» ή «ξενοκίνητη», «δημοκρατική» ή «φασιστική», ήταν πόλεμος Ελλήνων με Έλληνες, πόλεμος ανθρώπων που είχαν θηλάσει το ίδιο

γάλα, μιλούσαν την ίδια γλώσσα, είχαν γεννηθεί στον ίδιο τόπο, στο ίδιο χωριό ίσως, μπορεί στην ίδια γειτονιά και τώρα μάνιαζαν και αφρομανούσαν να αφανίσει ο ένας τον άλλον. Τα άτομα, τα γνώριμα πρόσωπα είχαν εξαφανιστεί, έμεναν μόνο οι αφιονισμένες «παρατάξεις». Ιδεολογίες αντιθετικές, κίνητρα, «ξένοι δάχτυλοι» όλα αυτά, Ναι. Αλλά το αποτρόπαιο «μέγα», ήταν εκείνο το κατασπάρagama, το ξεσάρκωμα μιας χώρας και ενός λαού με τα ίδια τους τα νύχια, ο κατατρεγμός και το μίσος, ο οίστρος φόνου και εξολοθρευμού αδερφού από αδερφό. Και πλήθαιναν ολοένα η ερήμωση, η ορφάνια, η χαμοί, οι τάφοι, όχι τάφοι τρανοί πια, όπως του πολέμου και της κατοχής, αλλά τάφοι φαρμακωμένοι, σκαμμένοι από λεπίδι αδερφικό. Πως να χωρέσουν όλα αυτά στο άγαλμα «συμφιλίωσης», που στήθηκε στην Πλατεία Κλαυθμώνος;

ΔΕΝ ΘΑ ΚΡΙΝΩ, ιστορικά και πολιτικά τον Εμφύλιο, δεν θα μιλήσω για κίνητρα και «κινήτρες», ημεδαπούς και αλλοδαπούς, δεν θα πω για ευθύνες τούτων και εκείνων. Ο χώρος είναι πολύ λίγος και η υπογράφουσα δεν γίνεται να είναι, όσο θα ήθελε, αντικειμενική. Αναλογίζομαι μόνο τα θύματα, τους ανθρώπους και την πατρίδα μου, την καταματωμένη ψυχή ενός λαού και ενός τόπου, που μέσα στους αιώνες έχει δείξει πόσο πολλά και μεγάλα μπορεί να πράξει και να πλάσει και πόσο γρήγορα και αλόγιστα μπορεί να τα αφανίζει.

Αλήθεια, σε τι παραπέμπει την Ομογένεια ο Εμφύλιος;

«Μένουμε Κέρκυρα», αρκεί ο μαϊστρος και η πολιτεία να δώσουν το «φιλί της ζωής» στον τουρισμό που της αξίζει...

ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ ΜΠΙΣΤΙΚΑ

Στην αγκαλιά μιας υγρής, νωχελικής ζέσης η Κέρκυρα ζει πάντα σε ρυθμούς διακοπών, κι ας πλησιάζει στο τέλος του Αύγουστος που πάντα κόσμο φέρει, ιδίως Ρώσους χρυσοφόρους επισκέπτες που καταφθάνουν

με ιδιωτικά αεροσκάφη και πολυτελείς θαλαμηγούς με ελικόπτερο! Πέρασε κι ο μέγας Αμπράμοβιτς από την Κέρκυρα, το γιοτ - υπερωκε-

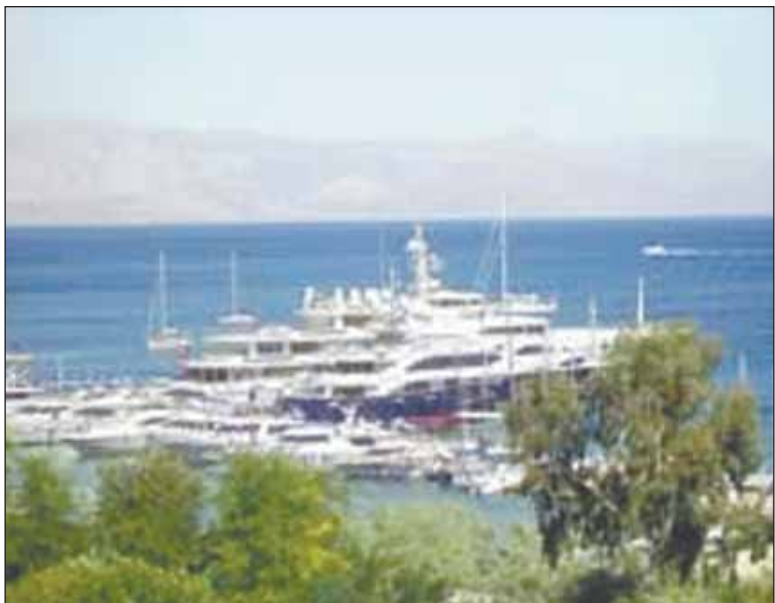
άνειό του, αγκυροβολημένο στον κόλπο της Γαρίτσας, εντυπωσίασε και υπήρξαν φήμες για διαπραγματεύσεις αγοράς αλυσίδας ξενοδοχείων σε όλη την Ελλάδα - κάτι σαν «Ρωσοτέλ»! Ωσπου οι φήμες να γίνουν ειδηση, οι λοιποί ξένοι τουρίστες, που συρρέουν ομαδικά τέτοια εποχή στις ακρογιαλιές και στα γύρω χωριά, ζουν τον δικό τους «παράδεισο», του all inclusive με το πλαστικό βραχιολάκι, με 25 ως 45 ευρώ ύπνο, φαγητό, ποτό! Εάν λέγεται αυτό «τουριστικό κύμα», σίγουρα δεν ταιριάζει στην αρχοντική Κέρκυρα που είναι άξια καλύτερης τύχης! Ευτυχώς, στα μεγάλα ξενοδοχεία της, όπως είναι το Corfu Palace, πέντε αστέρων, ιδιοκτησία κ. Χρίστου Φωκά, Έλληνα του εξωτερικού γεννημένου στην Κέρκυρα, που περνά οικογενειακά με παιδιά κι εγγόνια τον Αύγουστο στο

Palace, η εικόνα είναι άλλη, με πληρότητα και φιλοξενία. Οι τακτικοί πελάτες, Γερμανοί, Αυστριακοί, Ελβετοί, Γάλλοι, πολλοί Ιταλοί έρχονται και ξανάρχονται για την περιποίηση, των ολυμπιακών διαστάσεων, πισίνας με θαλασσινό νερό, τον ανθισμένο κήπο, το εξαιρετικό εστιατόριο με live μουσική, ευρωπαϊκές συνταγές, αλλά και την σπιτική «πασιτσάδα».

Η ώρα της πανσελήνου

Η πανσελήνος του Αυγούστου συγκέντρωσε γνωστούς Αθηναίους, πιστούς στο γοητευτικό νησί και το «Μένουμε Κέρκυρα» είναι πέρα από σύνθημα, μία ωραία προοπτική διακοπών. Το θέμα των γιοτ στο Ιόνιο δείχνει ότι η Κέρκυρα αποτελεί πάντα πόλο έλξης για υψηλόβαθμο τουρισμό, γιατί συνδυάζει τοπίο, ακρογιαλιές, κουλτούρα, που άλλα νησιά «κάνουν εισαγωγή», όχι όμως η Κέρκυρα, πατρίδα

του κυβερνήτη της Ελλάδος Ιωάννη Καποδίστρια που αγναντεύει σε μαρμαρίνη αθανασία, πέρα στη Βόρειο Ηπειρο και που το Μουσείο Καποδίστρια στη θέση Κουκουρίτσα είναι ένα ακόμη αξιοθέατο! Αν γινόταν μία μαρίνα στη Γαρίτσα, οργανωμένη όπως αυτή των Κανών, για να μην πούμε όπως του Κουσάντασι, ο Δήμος Κερκύρας θα 'χε έσοδα ολόκληρης και η πόλη θα πλημμύριζε από τουρισμό πολλών αστέρων. Όταν φυσά ο μαϊστρος και η ζέστη υποχωρεί, η Κέρκυρα είναι επίγειος παράδεισος που οι Κερκυραίοι εννοούν να τον θέλουν καταδικό τους, κλείνοντας στα ιστορικά σπίτια τους και στις συντροφίες τους, μακριά από ξένες λαλιές στα σοκάκια και τις ρούγες. Ο Άγιος Σπυρίδωνας αγρυπνά για το καλό της Κερκύρας. Με την προσοχή και τον προγραμματισμό της πολιτείας, πολλά μπορούν να γίνουν. Οι άνθρωποι κάνουν «το θαύμα» στις μέρες μας...

Συνωπισμός από πολυτελείς θαλαμηγούς στο αγκυροβόλιο του Ναυτικού Ομίλου Κερκύρας στη Γαρίτσα, από μπαλκόνι του Corfu Palace.